

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6To/1/2017
Identifikačné číslo spisu:	9511100082
Dátum vydania rozhodnutia:	22.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9511100082.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 22. novembra 2017 v Bratislave, v trestnej veci obžalovaného Ing. I. X. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 30. novembra 2016, sp. zn. PK-2T/19/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. z r u š u j e sa rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 30. novembra 2016, sp. zn. PK-2T/19/2012.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom z 30. novembra 2016, sp. zn. PK-2T/19/2012, na základe skutkového stavu

1. ako zamestnanec Slovenskej sporiteľne, a. s. Bratislava v pracovnej pozícii „Relationship manažér OS" v spojitosti s uzatvorením Zmluvy o úvere č. 720/AUOC/05 a jej Dodatkom č. 1 z 30.11.2005 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava ako veriteľom a podnikateľkou M. P. - EKOnaP Dolný Hričov ako dlžníkom (ďalej len „zmluva o úvere"), v presne nezistenej dobe v mesiacoch august - september 2005 v zasadačke obchodného centra Slovenskej sporiteľne, a. s. na Námestí SNP č. 18 v Bratislave, si vypýtal od M. P. províziu vo výške 10 % zo sumy 15 000 000,- slovenských korún (v prepočte 497 908,78 Eur) za to, že pre túto podnikateľku, ktorá nespĺňala podmienky na poskytnutie úveru, vybaví v Slovenskej sporiteľni, a. s. Bratislava úver v uvedenej výške; následne po uzatvorení zmluvy o úvere a po poukázaní úverových prostriedkov na účet s názvom M. P. - EKOnaP dňa 02.12.2005 v zasadačke obchodného centra Slovenskej sporiteľne, a. s. na Námestí SNP č. 18 v Bratislave prevzal od M. P. finančnú hotovosť vo výške 1 500 000,-slovenských korún (v prepočte 49 790,87 Eur),

2. ako zamestnanec Slovenskej sporiteľne, a. s. Bratislava v pracovnej pozícii „Relationship manažér OS" v spojitosti s uzatvorením Zmluvy o úvere č. 439/AUOC/05 a jej Dodatkom č. 1 z 18.07.2005 medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. Bratislava ako veriteľom a obchodnou spoločnosťou SEDY, s.r.o. Bratislava, zastúpenou konateľom P. Q. ako dlžníkom, na úverový rámec 5 000 000,- slovenských korún, a v spojitosti s uzatvorením Zmluvy o úvere č. 585/AUOC/05 z 23.09.2005 medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. Bratislava ako veriteľom a obchodnou spoločnosťou MYRBA, spol. s r.o. Bratislava - Podunajské Biskupice, zastúpenou konateľom P. Q. ako dlžníkom, na úverový rámec 10 000 000,- slovenských korún (ďalej len „zmluvy o úvere"), v presne nezistenej dobe v mesiacoch máj až jún 2005 v zasadačke obchodného centra Slovenskej sporiteľne, a. s. na Námestí SNP č. 18 v Bratislave slovné naznačil P. Q., že očakáva 10 % zo sumy 15 000 000,-slovenských korún (v prepočte 497 908,78 Eur) za to, že pre obchodné spoločnosti SEDY, s.r.o. Bratislava a MYRBA, spol. s r.o. Bratislava - Podunajské Biskupice, ktoré nespĺňali podmienky na poskytnutie úveru, vybaví v Slovenskej sporiteľni, a. s. Bratislava úver v uvedených výškach úverových rámcov; následne po uzatvorení zmlúv o úvere a po poukázaní úverových prostriedkov na účet s názvom uvedených obchodných spoločností, dňa 19.07.2005 v reštaurácii Apetit na ulici Dunajskej v Bratislave prevzal od P. Q. finančnú hotovosť v sume 500 000,- slovenských korún (v prepočte 16 596,96 Eur) a v presne nezistený deň v prvej polovici mesiaca október 2005 vo vestibule obchodného centra Slovenskej sporiteľne, a. s. na Námestí SNP č. 18 v Bratislave prevzal od P. Q. finančnú hotovosť vo výške 1 000 000,- slovenských korún (v prepočte 33 193,92 Eur),

3. ako zamestnanec Slovenskej sporiteľne, a. s. Bratislava v pracovnej pozícii „Relationship manažér OS", v spojitosti so žiadosťou podnikateľky M. P. - EKOnaP Dolný Hričov o zmenu účelu financovania z úveru poskytnutého na základe Zmluvy o úvere č. 720/AUOC/05 a jej Dodatku č. 1 z 30.11.2005 medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. Bratislava ako veriteľom a podnikateľkou M. P. - EKOnaP Dolný Hričov ako dlžníkom, dňa 21.12.2005 v popoludňajších hodinách v presne neoznačenej pivničnej reštaurácii nachádzajúcej sa v blízkosti slovenskej sporiteľne na Námestí SNP v Bratislave si vypýtal od M. Janekovej 263 000,- slovenských korún (v prepočte 8 730,- Eur) za vybavenie zmeny účelu financovania z poskytnutého úveru vo výške 3 000 000,- slovenských korún (v prepočte 99 581,75 Eur) z celkovo poskytnutého úveru 15 000 000,- slovenských korún (v prepočte 497 908,78 Eur), pritom dal M. P. listok, na ktorom bolo napísané číslo jeho účtu vedeného v mestskej pobočke Slovenskej sporiteľne, a. s. v Bratislave, na ktorý toho istého dňa M. P. poukázala sumu 263 000,- slovenských korún (v prepočte 8 730,-Eur),

uznal obžalovaného Ing. I. X. vinným z pokračovacieho trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a odsek 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky podľa § 160a odsek 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31.decembra 2005, na výkon ktorého ho zaradil do 1. nápravno výchovnej skupiny podľa § 39a odsek 2 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31.decembra 2005. Zároveň mu súd uložil peňažný trest vo výmere 132 775,67 Eur (4 000 000,-slovenských korún) podľa § 160a odsek 1 Trestného zákona, za použitia § 53 odsek 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31 .decembra 2005 a pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd mu ustanovil podľa § 54 odsek 3 Trestného zákona v znení účinnom do 31.decembra 2005 náhradný trest odňatia slobody na 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31.decembra 2005 súd uložil obvinenému trest zákazu činnosti spojeného s poskytovaním finančných služieb na dobu 9 (deväť) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný Ing. I. X., v ktorom namietal súdom prvého stupňa neodstránené rozpory pri hodnotení svedeckých výpovedí. Poukázal na to, že svedkyňa M. P. pri svojej prvej svedeckej výpovedi z 25.09.2008 vôbec neuvádzala, že by ju obžalovaný požiadal pri osobnom stretnutí o úplatok 10% za vybavenie úveru. Následne neskoršie zmeny, úpravy a doplnenia vo výpovedi je potrebné podľa obžalovaného považovať za rozpory, ktoré ak nie sú odstránené logickým vysvetlením, musia byť vyložené v jeho prospech, a to podľa zásady „in dubio pro reo". Ďalej poukázal na to, že svedkyňa P. vypovedala bez odstránenia a vysvetlenia rozporov taktiež odlišne ku skutočnosti, od ktorej osoby dostala informáciu o „provízii za vybavenie úveru". Svedkyňa tvrdila, že túto informáciu dostala od svedka P. Q. a neskôr bolo zo strany obžalovaného len nepriamo

uvedené: „ ... dohodli sme sa na provízií a o podmienkach dobre vieš ... ", avšak k rovnakej skutkovej okolnosti na hlavnom pojednávaní z 13.12.2012, a dňa 13.12.2012 svedkyňa uviedla, že jej obvinený povedal: „tých 10% platí aj pre Teba". Podľa obžalovaného, predmetné rozpory vo svojich tvrdeniach nevedela svedkyňa P. vysvetliť ani pri opakovanom výsluchu.

Aj vo vzťahu ku skutku uvedeného v bode č. 3/ napadnutého rozsudku pretrvávajú podľa obžalovaného rozpory vo výpovedi svedkyne, keďže svedkyňa na jednej strane uvádzala, že sumu 263.000,-Sk si obžalovaný vyžiadala v prítomnosti P. Q. a P. Q.. Túto skutočnosť však nepotvrdil svedok P. Q. a svedok P. Q. nebol zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu ani len vypočutý. Navyše svedkyňa na jednej strane tvrdila, že sumu 263.000,-Sk uviedol obvinený ako svoju požiadavku v deň, keď ju uhradila a na druhej strane uvádzala, že sa jej o tejto sume zmienil obžalovaný pár dní pred platbou. Dôvodil, že svedkyňa sa rozporne a bez vysvetlenia vyjadrovala aj k vykázaniu účelu platby, keď na jednej strane uvádzala, že faktúru k danej platbe odo neho obdržala a na druhej strane v tej istej výpovedi uviedla, že faktúru pokrývajúcu predmetnú platbu vôbec nikdy nedostala. Rovnako uviedla, že sumu 263.000,-Sk pokrývala akási fiktívna časť faktúry od P. Q. za práce na penzióne E.. Zo strany svedkyne však ostalo bez vysvetlenia, z akého dôvodu svedkyňa vykonala predmetnú platbu v decembri 2005, keďže práce na penzióne E. boli vykonané až v júni 2006. Podľa názoru obžalovaného, svedkyňa nevedela vysvetliť, z akého dôvodu by uhradila sumu 263.000,-Sk na jeho osobný účet, ak by táto suma mala byť fiktívne zahrnutá vo fakturácii P. Q..

Ďalej poukázal na nezrovnalosti v tvrdeniach svedkov M. P. a P. Q., ktoré sa týkali momentu údajného odovzdania úplatku. Napriek tomu, že svedkyňa M. P. jasne a opakovane uviedla, že P. Q. šiel ku obžalovanému za účelom odovzdania úplatku v sume 1.500.000,-Sk iba jedenkrát a peniaze v tejto sume vybral už v Komárne, ďalej uviedla, že obžalovaného počas odovzdávania úplatku čakala v pasáži pri pobočke Slovenskej sporiteľne. Zároveň obžalovaný poukázal na to, že svedok P. Q. na hlavnom pojednávaní dňa 13.12.2012 uviedol, že svedkyňa M. P. s ním bola dvakrát v Bratislave odovzdávať úplatok za vybavenie úveru, ale nevedel uviesť podrobnosti k pobytu M. P. v tom čase. V tomto smere doplnil, že svedkyňa M. P. v rozpore s tvrdeniami svedka P. Q. a aj T. J. uviedla, že sám svedok P. Q. povedal T. J. o tom, že provízia za úver pána J. bude 10%. Zo svedeckej výpovede svedkov P. Q. aj T. J. však vyplýva, že predmetom rozhovoru s pánom J. nikdy nebola provízia za „vybavenie" úveru.

Podľa názoru obžalovaného, výpoveď P. Q. bola plná podstatných vzájomných rozporov, nie je zrozumiteľná, jasná, poskytujúca logický sled udalostí. V tejto súvislosti spochybnil jeho dôveryhodnosť a poukázal na to, že svedok P. Q. nevedel vysvetliť výšku úplatku. Za podstatnú zmenu v jeho výpovedi obžalovaný považuje výpoveď svedka Q. z 21.04.2016, v ktorej uviedol, že od neho žiaden úplatok nežiadal, preto pokiaľ predtým svedok vypovedal o dohodnutom úplatku, tak podľa obžalovaného klamal, pričom na svojich tvrdeniach zotrval aj pri následnom výsluchu zo strany prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR ako aj senátu súdu prvého stupňa. V dôsledku uvedeného má obžalovaný za to, že vedľa seba existujú dve celkom odlišné výpovede, pričom bez odstránenia rozporu alebo ustálenia dôvodu zmeny výpovede nie je možné sa spoľahlivo rozhodnúť pre jednu z verzii. Právny názor súdu prvého stupňa, že ani z výpovede svedka mjr. Mgr. F. J. nevyplývala taká skutočnosť, že by na svedka P. Q. bol v prípravnom konaní vyvíjaný nátlak, alebo bola iným spôsobom získavaná jeho výpoveď, nepovažuje za správny, keďže v zmysle právnej vety rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I Tdo V 16/2011, výsluch vyšetrovateľa ako svedka v tej istej veci, či už k obsahu, spôsobu alebo priebehu ním vykonaných procesných úkonov nemá povahu právne relevantného procesného úkonu, a preto sa nesmie nachádzať v trestnom spise.

Na základe uvedeného, pre podstatné chyby konania, pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení ako aj pre pochybnosť o správnosti skutkových zistení navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu podľa ustanovenia § 317 Tr. por., v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b), c), e) Tr. por. napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol rozsudkom o jeho oslobodení spod obžaloby v celom rozsahu podľa § 285 písm. a) Tr. por. alternatívne podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K odvolaniu obžalovaného sa nevyjadril prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na podklade podaného odvolania preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov prvostupňového rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného Ing. I. X. je dôvodné.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por., ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/. b/. c/ Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

Najvyšší súd z predloženého spisu (zápisníc o hlavnom pojednávaní a prepisov zvukových záznamov z nich) zistil, že napadnutý rozsudok trpí podstatnými vadami konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené vyššie uvedené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 30. novembra 2016 (č.l. 4393-4395 spisu) vyplýva, že špecializovaný trestný súd pokračoval v hlavnom pojednávaní, ktoré bolo odročené dňa 13.9.2016. Súd vykonal hlavné pojednávanie so súhlasom obžalovaného so zmenou v zložení senátu a v jeho neprítomnosti po splnení podmienok v zmysle § 252 ods. 2, ods. 3 Tr. por. (žiadosť obžalovaného z 23. novembra 2016 na č.l. 4385 spisu). Predsedníčka senátu na začiatku odročeného hlavného pojednávania oboznámila podstatný obsah skoršieho pojednávania na podklade zápisnice o odročenom hlavnom pojednávaní, avšak nezabezpečila prehratie podstatných častí zvukového záznamu, keďže od odročenia hlavného pojednávania uplynula dlhšia doba. Najvyšší súd poznamenáva, že dlhšou dobou treba rozumieť taký časový úsek, v dôsledku uplynutia ktorého je reálny dôvod domnievať sa, že poznatky z priebehu odročeného pojednávania už nie sú také, aby neovplyvnili skutkové závery súdu. Uvedené je determinované aj závažnosťou a charakterom (druhom) trestnej činnosti. V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné vytknúť špecializovanému trestnému súdu, že v spisovom materiáli sa nenachádza prepis zvukového záznamu z priebehu hlavného pojednávania z 30. novembra 2016, nakoľko absentuje v prílohách k spisu. Špecializovanému trestnému súdu je ďalej potrebné vytknúť, že ostatné prepisy zvukových záznamov z priebehu hlavného pojednávania nie sú riadne zažurnalizované v spise, keďže tieto tvoria prílohy spisového materiálu.

Ďalej zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 30. novembra 2016 vyplýva, že po vyhlásení dokazovania za skončené, súd udelil slovo na záverečné reči. Prokurátor a obhajca sa v plnom rozsahu pridržali záverečnej reči, ktorú predniesli dňa 13. septembra 2016. Najvyšší súd zdôrazňuje s poukazom na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2005, sp. zn. 2 To 38/2004, uverejnené pod č. 44 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov 4/2007, v zmysle ktorého ..."Právo na nové prednesenie záverečných rečí z dôvodov uvedených v § 225 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006. Nové prednesenie záverečných rečí treba zachovať aj

v prípade odročenia hlavného pojednávania z dôvodov uvedených v § 225 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006, pretože právo uplatniť obhajobu v prípade upozornenia na možnosť prísnejšieho právneho posúdenia by bez zachovania uvedeného postupu bolo celkom bezobsažné. Trestný poriadok zakotvením povinnosti odročiť hlavné pojednávanie predpokladá, že v situácii, keď už bolo dokazovanie vyhlásené za skončené, možno ustanovením § 225 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 obžalovanému priznané právo na obhajobu uplatniť len na hlavnom pojednávaní predtým, ako sa súd odoberie na záverečnú poradu. Jej vykonaniu však predchádzajú záverečné reči, ktorých zmyslom je pôsobiť na rozhodujúcu - hodnotiacu fázu dokazovania vykonanú súdom a tiež posledné slovo obžalovaného". Zvoleným postupom špecializovaného trestného súdu došlo k procesnému pochybeniu, a to porušeniu zásady ústnosti a bezprostrednosti vyjadrenej v § 2 ods. 18 a 19 Tr. por., z ktorej vyplýva pravidlo nezmeniteľnosti zloženia súdu, a preto, ak došlo k zmene v zložení senátu pred odročením hlavného pojednávania, súd mal strany v trestnom konaní opätovne vyzvať na nové prednesy záverečných rečí. V danom prípade ich síce súd umožnil, avšak prednesy záverečných rečí absentovali, čo mohlo mať priamy vplyv na rozhodovanie novozvoleného senátu. Obžalovaný síce túto skutočnosť nenamietal, odvolací súd však v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. bol na ňu povinný prihliadnuť z dôvodu, že neodstránenie tohto pochybenia by zakladalo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu je zrejmé, že rozhodnutie je do značnej miery založené na výpovediach svedkov k uzatvoreným zmluvám o úvere, zmluvám o zriadení záložného práva, správam Slovenskej sporiteľne, a.s., návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným príkazom a ostatným vykonaným dôkazom. Súd prvého stupňa vyhodnotil vierohodnosť svedka P. Q. vo vzťahu k jeho výpovedi z 21.4.2016 ako zníženú, a to podstatnou mierou, pričom vychádzal z podania obžalovaného z 21.4.2016 a zo záverov znalca z odboru psychológia, a preto k tejto výpovedi pri hodnotení dôkazov neprihliadal. Zároveň sa však javí ako protichodná argumentácia špecializovaného trestného súdu, ktorý na str. 4433 napadnutého rozhodnutia pri vyhodnocovaní skutočností vyplývajúcich z výpovedí svedka Q. uskutočnených na hlavných pojednávaniach do 13.1.2015, dospel k záveru, že tieto udalosti majú reálny podklad v prežitých udalostiach, pričom konkrétne detaily a vyjadrenia svedka boli presvedčivé a zrozumiteľné ohľadne najpodstatnejších okolností dôležitých pre trestné konanie. Za podstatný rozpor vo výpovedi svedka Q. považuje najvyšší súd skutočnosť, že svedok Q. na hlavnom pojednávaní z 21.4.2016 poprel, že by od neho žiadal obžalovaný úplatok, alebo mu dával nejaký úplatok. Ďalej je z výpovede svedka Q. zrejmé, že pokiaľ tento uviedol, že v minulosti vypovedal o dohodnutom úplatku ohľadom spôsobu jeho odovzdania, tak sa uvedené jeho tvrdenie nezakladalo na pravde (prepis zvukového záznamu z hlavného pojednávania z 21.4.2016 v prílohe č. 6 spisu). Najvyšší súd sa preto stotožňuje s tvrdením obžalovaného, že výpoveď svedka P. Q. z hlavného pojednávania dňa 21.4.2016 je oproti jeho skorším výpovediam z hlavného pojednávania dňa 13.12.2012, 24.1.2013 a 24.6.2013 je nezrozumiteľná a rozporná, pričom neposkytuje logický sled udalostí, a keďže tieto rozpory naďalej pretrvávali, špecializovaný trestný súd mal postupovať v zmysle § 264 Tr. por. a odstrániť uvedené rozpory vo výpovediach svedka. Rovnako sa najvyšší súd stotožňuje s námietkou obžalovaného, že rozpory pretrvávajú aj vo výpovediach svedkyne M. P., ktoré sa týkajú momentu údajného odovzdania úplatku ako aj skutočností, že by obžalovaný požiadal pri osobnom stretnutí o províziu vo výške 10% za sprostredkovanie úveru.

Preto za predpokladu, že podstata vysvetlení rozporov spočívala v tom, že si svedkovia pre odstup času nepamätali na okolnosti, bolo na mieste ich vyzvať, aby napriek tomu najprv uviedli súvislý popis dotknutých skutočností (§ 261 ods. 3 <, 132 ods. 1 <. Tr. por.). Až potom môže byť na odstránenie rozporov oproti skorším výpovediam svedkov použitý postup predložením zápisnice o týchto výpovediach podľa § 264 <. Tr. por. Dodržanie takého postupu musí zabezpečiť predseda senátu (§ 253 ods. 1 <. Tr. por.) aj v prípade, že výsluch svedka vykonáva strana (§ 261 ods. 3 <. Tr. por.) (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 18. júna 2013, sp. zn. 2 Tdo 26/2013 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov 6/2014 pod č. 87).

V nadväznosti na uvedené je predčasné vysloviť záver o tom, že je bez akýchkoľvek pochyb

preukázané, že úverové prostriedky boli prejednáványm podnikateľským subjektom poukázané na základe klamlivých údajov o ich hospodárskom stave. Podľa názoru najvyššieho súdu hodnotiace závery špecializovaného trestného súdu v otázke skutkových zistení v posudzovanej veci nie sú jednoznačné, keďže dôkazná situácia z hľadiska dôkaznej sily a vierohodnosti zabezpečených, vykonaných dôkazov nie je taká, že absolútne vylučuje obhajobnú argumentáciu obžalovaného Ing. X.. V danom prípade sa napadnuté rozhodnutie špecializovaného trestného súdu neopiera o náležité zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie tak, ako to vyplýva z § 2 ods. 5 Tr. por., a to z dôvodu vyššie uvedených neodstránených rozporov.

Špecializovaný trestný súd sa opomenul zaoberať zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), vyplývajúcej z ustanovenia § 2 ods. 2 Tr. por., hoci vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, č.k. PK-2T/19/2012-4134, z 13. januára 2015 obžalovaného oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR z 19. júna 2012, č.k. VII/2 Gv 177/08-117, pre skutok v bode 4) obžaloby právne posúdený ako čiastkový útok pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorý mal spáchať v rozsahu uvedenom v obžalobe, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Špecializovaný trestný súd vtedy uzavrel, že na základe zistených skutočností, ktoré sa v podstatných okolnostiach zhodovali s výpoveďou svedka Q. a súvisiacimi listinami, ktoré prisvedčovali obhajobe obžalovaného, na základe vystupovania svedka J. k prejednávanej trestnej činnosti a napokon aj podľa zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ individuálne použitej pri hodnotení dôkazu, potom súd vyhodnotil ako vierohodnú výpoveď svedka J. na hlavnom pojednávaní. V posudzovanej trestnej veci najvyšší súd pripomína, že zásada „in dubio pro reo“ prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom pre objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že zásada náležitého zistenia skutkového stavu vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť, a preto aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov skutkového deja na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie nevinoty, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.